

Børne Blad

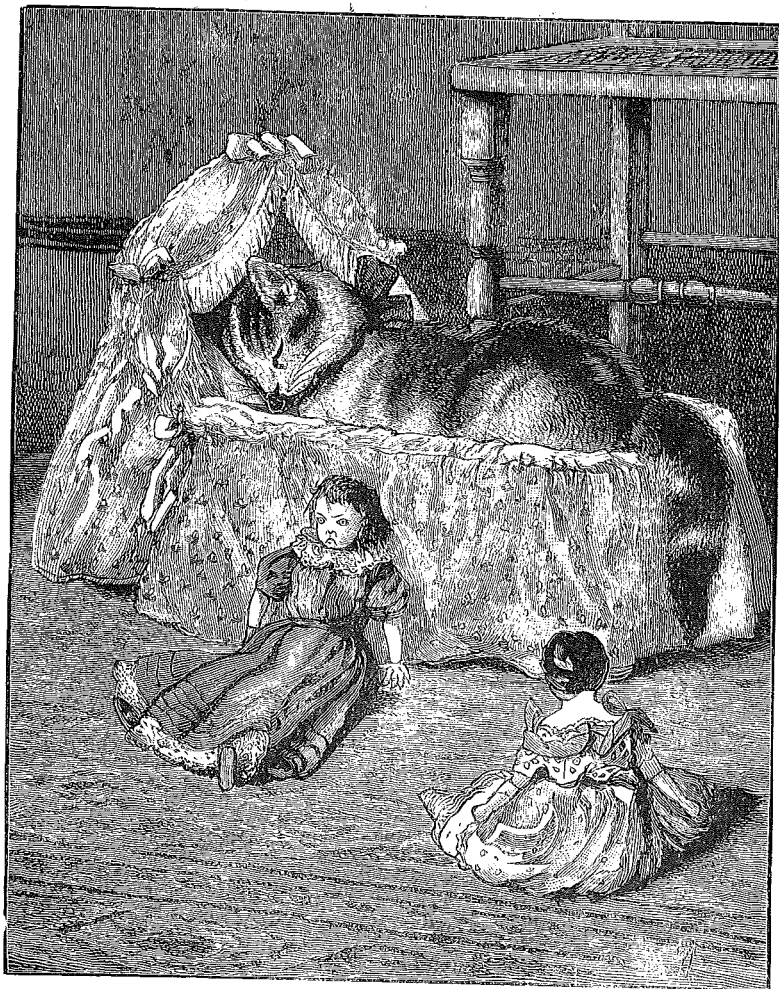

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

15de september 1895.

21de aarg.

Gvad kattepus fandt paa.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Setsogtredivte lekke.

Den første artikel.

VI. Lov og tak for Guds usfortjente naade.

ABC-klassen: Salme 103, 13: „Ligesom en fader forbarmer sig over sine børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor Salme 103, 2: „Min sjæl, lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger!“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og 1 Mos. 32, 10: „Jakob sagde til Herren: Jeg er ringere end al den miskundhed og al den trofasthed, som du har gjort mod din tjener.“ — samt Rom. 11, 35: „Hvo gav ham først, saa det skulde betales ham igjen?“

Vink.

„Ikke fortjeneste, men faderlig naade og barmhjertighed.“

(Peters fiskebræt, Bbh. 60; Høvedsmanden, Luk 7, 1-10).

— Den berømte past. Harms i Hermansburg kom engang sammen med en fyrstikfabrikant i en jernbanevogn. Fabrikanten, som ikke kjendte Harms, talte store ord om sine millioner, som hans fabriek havde indbragt ham. „Se blot paa mig“, udraabte han, „nu er jeg en grundrig mand. Jeg er bleven det ved min utrættelige flid, alene ved udbiiklingen af de i mig liggende kræfter. Forstaaer De Dem paa fyrstikfabrikation, min herre?“ „Ikke meget, jeg er prest“, svarte Harms i en ydmyg tone. „Saa, fortræffeligt, en prest, det var et lykkeligt træf. Jeg har længe ønsket at samtale med en prest og forelægge ham et vigtigt teologisk spørgsmål. Man taler i denne tid saa meget om en gammel og en ny tro. Vær af den godhed at sige mig, hvad der menes med den gamle og den nye tro.“ Harms var villig til at svare, men bad blot om at faa gjøre det gennem en lignelse. Det indrømmedes

ham, og han begyndte: „Ser De, min herre, naar den fjære Gud kroner nogen med sin velsignelse, og denne mand derved bliver ringere i sine egne øine og tænker i ydmyghed: Dette har jeg ikke fortjent; hvoraf kommer det dog, at den gode Gud laber mig blive saadan velsignet til del?“ Naar Gud saa vedbliver at velsigne den ydmyge mand og tilsidst gjør ham til en grundrig mand, og manden for hver dag bliver ydmygere og ydmygere — se, da er dette den gamle tro. Men den nye tro har det paa en anden maade. Om en bliver af Herren velsignet med rigdomme, men ikke forstaaer, at den skal fremkalde ydmyghed hos ham og taenemmelig kjærlighed til Herren; naar han isteden derfor bliver for hver dag stoltere og stoltere og forglemmer sin himmelske velgjører i den grad, at han paa en jernbaneretse siger til sin medreisende: „Se paa mig, det er jeg!“ — se, da er dette den nye tro.“

„For alt dette er jeg skyldig til at takke ham“ o. s. v.

(Eliaser, Bbh. 13; Den speediste samaritan, Bbh. 81).

En tagtækker arbejdede oppe paa spiret af et kirketaarn, da det taug, hvormed han havde fæstet sig til spiret, sledes af, og han faldt fra taarnet ned paa kirketaget. Her vilde han holde sig, men rullede fra taget ned i et lindetræ. Atter prøvede han paa at holde sig; men grenen brak, og saaledes faldt han fra gren til gren endelig ned paa brolægningen. Folk havde med et forskædelsens raad seet ham falde, løb til og mente at finde ham knust. Dog, tagtækkeren levede og var til og med ikke saaret. Han gned sig i øinene; thi han vidste slet ikke, hvad der var sket med ham. I midlertid vakkede folkeshoben omkring ham, og enhver lod sig fortælle hændelsen. Endelig raabte en vertshusholder, der ogsaa var kommen til: „Det er dog høist vidunderligt. Dagen før fejres. Kom hjem med mig! Manden maa have sig en rigtig glad dag.“ Som sagt, saa gjort. To mand tog tagtækkeren mellem sig; den øvrige mængde fulgte efter, og i triumf bar det til vertshuset, hvor der blev spiset, støjet og raabt „leve“ til langt paa nat. Tagtækkeren vilde ikke lade anledningen gaa fra til at gjøre sig tilgode paa fremmed bekoftning; han spiste og holdt ikke op med atter og atter at fortælle historien om sit underlige fald. Men den himmelske fader, som havde givet sine engle befaling om ham, ofrede han ikke en eneste stavelse eller en eneste tanke. Ivertimod fortalte han begivenheden, som om det ikke havde været Guds beskjæmmende naadehaand, men en ganske særegen dygtighed og aandsnærværelse hos ham selv, der havde bragt ham til at falde først paa taget, og derpaa ganske efterhaanden fra gren til gren og ned paa brolægningen; og tilsidst viste

han den formaastelige fræthed at sige, at han gjerne engang til skulde udføre det samme kunststykke, hvis han kunde tjene noget klæffelig betjeb. — Træt af den megen snaf og drif lagde han sig endelig paa bænten og sovne. Da de sidste gjeffer just vilde forlade vertshuset, bemærkede de, at han gjorde alleslags ængstelige geberder og udstødte en hange stønnen. Han for med hænderne omkring i luften, som om han vilde holde sig til noget. Det var tydeligt, at han i drømme endnu engang oplevede det hele fald, og gjefferne fandt stor fornøjelse i at se paa hans underlige bevægelser, især da de bemærkede, at han hvert øieblik saa ud til at skulle falde ned af bænten. Til sidst gjorde han atter en bevægelse og faldt virkelig under de tilstedeværendes skrældende latter fra bænten ned paa gulvet. De ventede nu at se ham baagne; men han blev liggende uden at røre et lem; og da de traadte til og tog ham op, var han død. Han havde glemt at ære Gud, som om morgenen havde ladet ham uskadt gjøre det svimlende fald. Den samme Gud lod ham nu om aftenen falde død ned fra en bænt.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Thirty-sixth Lesson.

THE FIRST ARTICLE.

VI. Praise for God's undeserved mercy.

ABC Class. Psa. 103, 13: "Like as a father pitieth his children, so the Lord pitieth them that fear him."

Catechism Class. Same as above and Psa. 103, 2: "Bless the Lord, O my soul, and forget not all his benefits."

Explanation Class. Same as above, Gen. 32, 10: Jacob said to the Lord, "I am not worthy of the least of all the mercies, and of all the truth which thou hast showed unto thy servant," and Rom. 11, 35: "Who hath first given to him, and it shall be recompensed unto him again."

SUGGESTIONS.

"Pure mercy, without merit."

(Peter's draught of fishes, B. H. 60; The centurion, Luke 7, 1-10.)

A lady, who has preserved some notes about the last days of the famous missionary Stockfleth, relates that it was her custom to complain, whenever the weather was rough and rainy; but Stockfleth cured her of this fault. Once when

he heard her loud complaints, looking fixedly at her, he said, "Tell me, have you deserved better?" After that question she was careful not to complain about any kind of weather.

— The person, who would want a whole farm as pay for giving a thirsty traveler a drink of water, is modest compared with him that claims the infinite riches of God's goodness as his due, because of services he has rendered God.

"For all which I am, in duty bound to thank" etc. (Eliezer, B. H. 13; The Samaritan leper, B. H. 81.)

God's mercy finds us beggars and always leaves us debtors.

— A thankful heart to God for blessings is the greatest blessing of all.

— A farmer went to church one morning and heard the words read, "The ox knoweth his owner, and the ass his master's crib, but Israel doth not know, my people doth not consider." The conviction came to him of his own unthankfulness to the Divine Giver of all good: He went home, and on entering the farm-yard, a favorite cow came forward and licked his hand. Strong man as he was, the tears rushed to his eyes as he thought, "Why, that's it! That poor creature knows me and is grateful to me, and yet I have never thought of my God nor been grateful to him for all he has done to me."

— Mercy, like time, flows on with a smooth and easy current, and too often, alas, is as little regarded as that. It smiles on us with the dawn of every day, and with the return of every night draws a curtain of rest and protection about us.

— So many are God's kindnesses to us that, as drops of water, they run together; and it is not until we are borne up by the multitude of them, as by streams in deep channels, that we recognize them as coming from him.

— We write our blessings in the water, but our afflictions on the rock.

— A rich youth in Rome had suffered from a dangerous illness. On recovering his health, his heart was filled with gratitude, and he exclaimed, "O thou all-sufficient Creator! could man recompense thee, how willingly would I give thee all my possessions!" Hermas, the herdsman, heard this and said to the youth, "All good gifts come from above; thither thou canst send nothing. Come, follow me!" He took him to a hut where was nothing but misery and wretchedness. The father lay on a bed of sickness; the mother wept; the children were destitute of clothing and crying for bread. Hermas said, "See here an altar for the thanksoffering; see here the Lord's brethren and representatives!" The youth assisted them bountifully; and the poor people called him an angel from God. Hermas smiled and said, "Thus turn always thy grateful countenance, first to heaven, and then to earth."

— Thanksgiving is good thing, thanksgiving is better.

En liden byfrosk

paa landet.

Taterbarnet.

(Fortsættes.)

Og dog var det netop han, som skulde blive aarsag i Mirjams første sorg, der skulde kaste den første mørke skygge over hendes glade liv.

Man havde opslaaet leir ikke langt fra en tykt by. Mænd og gutter spredte sig til forskellige kanter for at søge fortjeneste. Om aftenen vendte nogle kjedelskikkere fornøjede tilbage, og en af dem kastede endel sølvpenge hen til Mirjam. „Vi har“, saa fortalte han høvdingen, „ været paa et grebeslot, hvor vi maatte sætte istand alt kjoftenredskabet, og man betalte os godt. Det maa være en rig herre. Man kunde gjerne tro, at det var en konge, som boede der.“

„Dg saadan en have!“ fortsatte en anden. „Trær som i en skov og blomster fra alle lande. Hvad der ikke vil trives under den blege tykke sol, lader man vokse i store glasshuse.“

„Dg saa megen deilig frugt, som der var der!“ vedblev en tredje. „Saa nydelige kirsebær har jeg aldrig seet!“

Mirjam fik vand i munden bare ved at tænke derpaa.

„Er du glad i kirsebær?“ spurgte Zafi hende halvhøit.

„Ja, det er sikkert“, svarte hun, og hendes blik ligesom sagde: „Kan du virkelig spørge om det?“

Zafi sagde ikke mere, men Mirjam saa blot, at han lige efter snakkede ivrigt med kjedelskikkerne.

Næste morgen stod han pludselig foran hende. „Kom og vær med“, sagde han.

Forbausset og spændt fulgte hun ham bortover en liden fjeldnaus, hvor ingen kunde se dem. Her løftede han en flad sten op fra marken og viste en liden hulning, som var omhyggelig tildækket med vinstøv.

„Alt dette er dit“, sagde han, „ingen uden du ved om det.“

Hun tog væk vinstøvet og fandt den lille hulning fuldt med vindruer og de nydeligste kirsebær.

„Nei, hvor deilige!“ udbød hun fuld af beundring. „Hvor har du faaet dem fra?“

„Fra slotshaven. Jeg kløb inat over gjerdet og tog en fuld kurv med til dig; du er jo saa glad i frugt!“

„Men da har du jo stjaalet dem!“ stammede hun forvirret.

„Zafi er ikke nogen tyv!“ svarte han stolt. „Fra en af sin stamme vilde han ikke have taget engang et vildt bær; men hvad solen modner, er bestemt for alle, selv om de kloge folk opfanger dens straalere i glasskabe.“

„Mirjam viste ikke, hvad hun skulde svare hertil. I fordums dage havde hun tænkt det samme; Zafi havde jo ikke gaaet i skole hos fru Helman. Han satte op et bekymret og krænket ansigt, da han saa, hvor lidet glad hun blev ved hans gabe, og hun bebrejdede sig selv, at hun ikke anderledes kunde bevise sin taknemmelighed mod ham for hans venlighed. Hun spiste derfor af frugten og gav ham med sig. Det var mere end almindelig nydelige druer og bær; de smagte hende fortreffelig, og gang paa gang tog hun sig de følgende dage smaa vandringer hen til sin skulde skat, indtil der ikke var mere tilbage af den.“

20de kapitel.

Mirjams samvittighed vaagner. — Omvendelsesforsøg. — Taterfest.

Taterfølget satte sig efter en tids forløb atter i bevægelse, men Mirjam kunde ikke mere ligesom før med uforstyrret glæde nyde vandrelivet sammen med sit folk. Det var, som om den søde frugt havde efterladt en bitter eftersmag. Zafi tænkte ikke mere over sagen; efter hans opfatning havde han ikke gjort noget galt, og hun kunde ikke godt dable ham derfor. Men hun vidste, at det var tyveri og forbudt baade efter guddommelige og menneskelige love. Hvorledes havde hun kunnet glemme dette! Hvorledes havde hun kunnet lade sin samvittighed bringes til taushed ved Zafis ord! „Hvad solen modner er for alle“, havde han sagt. Ja, det var vel sandt om stovens vilde bær; men det var umuligt, at man havde lov til at anvende det paa sine medmenneskers haver. Ordene „eiendomsret“ og „tyveri“ voldte ikke taterfølget mange betænkeligheder. Indbyrdes stjal de vistnok ikke fra hverandre, men hvad der tilhørte bønderne, betragtede de som sit retmæssige bytte. Mirjam opdagede snart, at de aldrig plejede at kjøbe noget; uden naar de ikke var istand til at faa det paa anden maade. Alt de uden tilladelse fangebe fik og fugl, syntes Mirjam ikke var saa meget

at bebrede dem; men hun havde seet altfor meget af bondens møjsommelige arbejde til ikke at indse, at man begik stor uret mod ham, naar man stjal hans frugt eller poteter. Og saa mangan gang maatte hun være vidne til, hvorledes stammens ungdom sneg sig omkring gaardene og vendte hjem med høns, duer og ænder, som de havde dreiet halven om paa. Hun tænkte da paa al den omhu, som forpatterkonen havde anvendt paa sit fjærkrø, og hvor bedrøbet hun var, naar et eller andet af dyrene feilede noget. Stadig syntes hun at høre fru Helmans indtrængende formaninger til ærlighed og til aldrig at glemme, at Gud i himmelen med sit altseende øie følger os paa alle vore veie.

En dag mødte hun en tatergut, som kom bærende med en hare og en fasan, som han havde slængt over ryggen.

„Tænk om grevens jæger havde seet dig, Gorlesto!“ udbrød hun forskrækket. „Har du fanget fasanen i slotsparken?“

„Naturligvis“, sparte Gorlesto med et fornøjet grin, „der er jo ingen skov i nærheden.“

„Du kunde gjerne være blevet arresteret, og i fængslet er det saa skrækkeligt at være. Jeg ved det af erfaring.“

Hun fortalte, hvad der var hændt hende i Grünfeld, og hvilken sørgelig nat hun havde tilbragt i fængslet.

Gorlesto satte i en haanende latter. „Saa dum maa man ikke være, at man lader sig fælde. Man faar have ørene med sig, saa man merker, om nogen nærmer sig, og isaa-fald tage tilbens, saa hurtigt man kan. Men nu maa jeg hen til høvdingen med mit bytte. Du skal se, hvor fornøjet han bliver.“

Han havde blot gaaet nogle faa skridt, da han mødte Zafi.

„Har du selv fanget dette vildt, Gorlesto?“ spurgte denne beundrende. „Du er isandhed en flink liden fyr, og vil med tiden blive en stor jæger.“

Gutten gjorde et stolt kast med hovedet, mens Mirjam lod hovedet synke af skam og sorg. Hun vovede ikke at tale Zafi tilrette; thi efterat hun havde spist den stjaalne frugt, syntes hun, at hun ingen ret havde til at komme med bebreidelser mod ham, naar det gjaldt tyveri. Men hun var meget bedrøbet.

Alt, der var daglig et eller andet, som faarede hendes følelse. I den vogn, hvor hun holdt til, var der vistnok fredeligt; men

ellers var der mange kvinder, som lignede Kasta, og var ligesaa raa, forfængelige og misundelige, som hun. Ofte hørte hun børn skrike, fordi de blev bankede og pissede; saa altfor ofte maatte hun være vidne til strid og uenighed eller se paa, hvorledes de stakkars værgeløse dyr blev mishandlede paa den mest grusomme maade. Og atter og atter spurgte hun sig selv: „Har virkelig ogsaa jeg været som en af disse? Er jeg bleven saa forandret i den tid, jeg har været borte fra dem? Har jeg virkelig engang kunnet føle mig lykkelig ved et saadant liv?“

Saa mangan gang lod hun sig forlede til at gjøre ganske som de andre; efterpaa kunde hun da føle sig endnu mere ulykkelig, men ønskede sig alligevel ikke tilbage til den tid, da hun ikke havde lært bedre at gjøre forskjel paa godt og ondt. Ja, hun havde forandret sig meget. Hun kunde nok i det ydre atter være en taterpige, men ikke længere lyve og stjæle, uden at hendes samvittighed anklagede hende, og hun bævede for den hellige og alvidende Gud, som saa og hørte alt. Jo mere hun følte af dette, desto mere længsel begyndte hun at faa efter dem, som havde bragt hende til denne bedre erkjendelse. Da hun stødte paa Michaly Samofs taterfølge, mente hun, at det var den største lykke, som var hændt hende i livet. Men nu vidste hun, at hun havde taget sørgelig fejl i saa henseende. Stakkars Mirjam! Hun var en fremmed blandt sit eget folk, og saa langt borte fra dem, som hun stadig mere og mere fylldtes af kjærlighed til. Hvor herligt syntes hende ikke det fredelige liv i Grünfeld. Hvor levende hun saa alt for sine øine. Hun følte en brændende lyst til at give affald paa al taterlivets herlighed, naar hun blot kunde komme tilbage did.

„For sent! For sent!“ Selv om hun kunde faa sit ønske opfyldt og pludselig hensejtes i den elfsaffiske landsby, saa vilde hun have betænkt sig to gange, førend hun forlod sin bedste og ældste ven. Dog efter lang eftertænke fik hun tilsidst lagt en plan, som syntes hende baade loffende og mulig at udføre. Zafi maatte flygte med hende; sammen skulde de tage veien til Elsas.

(Fortjættes.)

Hvad kattepus fandt paa.

(Med billede.)

Anna blev rent forstrækket, da hun kom ind. Sligt havde hun ikke kunnet ane. Da hun gik ud lagde hun Inga og Helga, sine to kjære dukker, i den deilige bløde dukkeseng; de havde leget saa længe, at de kunde trænge lidt hvile, og finere dukkeseng havde neppe nogen dukke havt, ikke engang prinsessens dukke, mente Anna. Dukkesengen havde hun faaet af tante Agnes — nei hvor snild tante Agnes var, og hvor forstrækkelig glad hun var i hende. Du skulde have seet de nydelige hovedpunder, og underdynen og overdynen, som var fyldt med den fineste dun; men allerfinest var alligevel omhængt om sengen; det var af bare silke; tante havde selv fortalt, at det var resterne af bedstemmas gamle silkekjole. Nei mage til dukkeseng skulde man lede længe efter!

Dg i den skulde pusikat virkelig vove at lægge sig uden tilladelse! Bistnok var hun gode venner med pusikat; det var hendes pus og de to dukkers legekamerat, derfor havde den ogsaa et blaat silkebaand om halsen. Men netop derfor havde hun aldrig tænkt, at den kunde finde paa saadant! Hun havde aldrig tænkt andet, end at de to dukker vilde faa ligge uforstyrret og hvile sig godt ud. Dg nu havde kattepus uden videre været fræk nok til at slænge baade Inga og Helga ud paa gulvet og selv lægge sig i den bløde seng — ovenpaa dynerne. Det var netop, saavidt den fik plads; halen maatte den lade hænge udenfor. Nu laa den og sov saa trygt og godt, som om den slet ikke skulde have gjort noget galt og hverten fortjente pisk eller prygl. Stakkels Inga og Helga! Havde de kunnet græde, havde de vist fortudet; de saa begge saa ulykkelige ud.

„Sy skamme dig, kattepus!“ streg Anna og styrtede ud efter sin mama; denne maatte ind og se, hvorledes kattepus havde opført sig.

Dg mama kom ind. Hun maatte le ved, hvad hun saa. „Ja, den kattepus, den kattepus!“ sagde hun

Men kattepus maatte finde sig i at blive forstyrret i sin gode søvn. I grunden havde den fortjent bant; men det slap den demnegang.

En liden byfrøken paa landet.

(Se billedet.)

Det er ikke altid saa greit, naar en fin liden byfrøken skal tilbringe sommeren paa landet — hun, som er vant til at spadserere paa de tørre stenlagte fortauge og gaa med parasol og handsker, og som kanste endog de unge herrer tager hatten af for og kalder „Frøken“.

Paa landet blir det ikke gjort saa stort væsen af hende, og hun skaffer de unge landspiger mangen god latter. Handsterne har hun nogenlunde snart faaet af sig; men det er det, som er værre, for eksempel denne grisen. Uf da! Ja, den mener det vist ikke ondt; den vil bare hilse goddag paa den fine frøken, men uf — — —

Opl. paa billedgaaden i nr. 31.

Kaffetræet vokser vildt i Abessinien.

Geogr. diamantgaade.

		S				
		R	N	D		
		R	T	Ø	A	E
Æ	S	Ø	D	R	N	R
		R	N	A	E	N
		E	B	S		
		R				

Foranstaaende bogstaver skal ordnes saaledes, at den vandrette og lodrette midtlinje kommer til at lyde ens og de fem vandrette linjer giver følgende geografiske navne: 1. En by i Jødeland, kjendt fra det gamle testaments bibelhistorie. 2. En by i Danmark. 3. En by i Danmark. 4. En by i Frankrig. 5. En dansk ø.

M. K.